

ЧАСОПИСЬ
для
руских родин.
Виходить щодня
кромі днів по
неділях і святах.

Редакція і адміністрація в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.
Переплата 10 кр.

БУКОВИНА

З учительської практики.

В обходженню з селянами і в самій школі учителі набирають богато досвіду. Особливо старші знаменно знають так школярів як і їх батьків-селян. Варто, щоб они тим досвідом ділилися з молодшими товаришами і з тими людьми, що працюють для народу а єго не знають.

Звичайна річ, яблоко від яблінки далеко не впаде; яке дерево, такий клін який батько, такий син. Коли учитель хоче справді мати добру школу, то повинен виробити собі вплив і на родини селянські, щоб ті дома не відовчили дітей того, що учитель в школі навчив. Дітвора, яку дістають наші учителі до школи, не найліпша. Селяни не дбають про виховане своїх дітей — і учитель має гірку годину з ними. А тому заради інакше не можна, як лише впливом на селянські родини. Наші старі селяни не менше потребують виховання, як їх діти; так хто з учителів потрафить старих повести на добру дорогу, то тим самим і дітей дістане до школи з ліпшими завданнями характеру.

Остатними часами виринала на Буковині гадка, порушена — о скілько памятаємо — котримсь товариством учительським, щоби в школах закладати кляси для поправи злих дітей. Діти не приходять на сьвіт ані злі ані добре; а виховане в родині робить їх такими або сякими. Так коли говорить ся о злих дітях в школі, то тим самим порушує ся і справу їх вихо-

вання дома. Коли трудно батькови виховати добре троє-четверо дітей, то очевидно ще трудніше учителеви виховати 30, 40, або й 80 до 100 дітей, трудно відовчити їх злих наровів, котрих не відовчили родичі. Замісць же поправити лихо в самім жерелі т. е. в родині, дехто придумує карні кляси для злих дітей. В тій справі дістали ми таке письмо від одного учителя:

„Люди не сплять а думаютъ; отъ и придумавъ хотѣть кляси для поправи школярівъ. Зъ часомъ нашловъ сѧ ще оденъ, що таку думку похваливъ. Два то вже называе сѧ число. Длятого то не пошкодить поговорити о тихъ клясахъ для поправи. Въ Буковинѣ было вже о тихъ клясахъ сказане розумне слово, але я позволю собі ще дещо додати.

Педагогіка учитъ, що для поправи дітей треба уживати зразу лагіднішихъ способівъ, але коли сї не помогуть, то потім аж остріїшихъ. Згадані кляси були би дуже остримъ способомъ, длятого і морально небезпечнимъ. Неодного ученика при терпеливості учителя можна би лагіднішимъ способомъ поправити, але як була вже така кляса для поправи під бокомъ, то разъ его дали би туди, нехай не видить розумнішихъ і поряднішихъ дітей! Поясню декотрими примірами:

Учитель повинен в школі у всімъ заховувати строгий порядокъ, а коли се ему не все удасть ся, то нехай не шукає причини того в злихъ ученикахъ. Часто буває, що кляса переповнена, і годі на кожного ученика належито уважати, тож не дивно,

коли нераз кількохъ учениківъ зле учитъ ся або зле заховує ся. Кляса для поправи зовсімъ не поправила би сего лиха. Лучать ся в нашихъ часахъ і такі випадки, що ученика намовлять до непослуху і до впартості. І в такімъ разі можна собі порадити, треба лиши уміти розпізнати, що ученикъ намовлений; а коли собі учитель твердо постановив під жаднимъ услівемъ ніколи не положити на ученика руки, то певно виграє.

А маєте зіпсованого або до науки лінівого ученика, то не кажіть ему: Ти наскрізь злій, ти вже пропавъ. Ліпше промовте лагідно до него: „Я не знатъ, що ти і добре сторони маєшъ, коби ще та одна дала направити ся.“ Обясніть ему річ (науку), котрої він не розуміє, докладно, дайте і ему нагоду, щоби і він міг перед другими показати ся, що він также щось знає. Будьте для него прихильними, а побачите, що набере іншого духа. Не гадайте, що стратили час коло одного ледачого, а занехали велике число добрихъ учениківъ, бо обовязокъ ваш більший супротив занедбанихъ, як супротив добрихъ дітей. Кроме того найдете ще богато іншихъ способівъ, коли ви справді педагоги а не лиш „зарібники хліба.“

Не квапте ся учениківъ богато научити, нехай буде меньше, але докладно, та дбайте і о їхъ вихованні. Робіть все, що наука виховання позволяє, лиши не віддлюйте баранів від овець, бо то має наступити, як говорять, аж на кінці світу, а не тепер.“

*

Останні години з життя Йуди Іскаріота.

З мови французької — Е. Gebhart-a

вольний переклад

Перебенді-Кониського.

I.

Йуда зрадницькимъ чиномъ пощілувавъ Христа в саду Гефсиманському.

Пощілунокъ той був пощілукомъ на смерть.

Христа взяли під варту і повели, а Юда довго стояв на тім місці, де він дав своему учителеві смертельний пощілунокъ, і поглядом провадив ватагу варточів, що повела Христа до Єрусалиму.

Шпарко, мовчки рушала ватага та, зазброна еписами та голими мечами. Повагом в кевавому освіті факелів і ліхтарів даліла і зникала ота сумна процесія, нарешті зникла, неначе ватага розбішаків і чиних. Тоді Юда спокійно обгорнув ся своїм плащемъ, повернув ся лицем до Єрусалиму і став ждати.

Бже звернуло з опівночі. Блідий повновидний місяць царствено плив по небу, ледві-ледві рушаючи і своїм ясно-голубоватим сяєвом освічував неродючі поля та міські форти, башти і вачі будівлі Єрусалиму.

Чутно було смутний, невиразний, але страшний гомін: він здіймав ся в гору, рушаючи на майдан, де стояв храм Соломонів. В пустелі, за містом, де пугач пугав. Здоровенний кажан пролетів повз Юду і своїм кралом холодним

торкнув його по щоці. Юда загорнув голову польо плаща і ждав. Потім, рантом зраділъ, він повернув ся до садової брами, вийшов з своего затінку і шпарко метнув сл на зустріч чоловікови, який, здавало ся, шукав когось в темряві Гефсиманії. То був старий жид з довгою білою бородою, трохи пригорблений: він обираючись на пінок і переступаючи не твердо, наблизявся до Юди. — Се був скарбничий первосвящеників.

Він синів ся і коли Юда підішов до його, винув ему ремінний гаманець. Зараз-же повернув ся і рушив назад, іduчи геть швидче, ніж підходив до Юди.

— Собаку штудивому — і тому ласкавіш відають кістку, — промуротів Юда і знявши з землі гаманець, струснув його з легенька і усміхнув ся. Гаманець подав з себе брязкіт, приемний задля вуха; він був великий, — знали, що не порожній... Юда бігнем покинув сад, вийшовши на простір, став проти місяця, розшморгнув гаманець і зазирнув до його в середину. Леск срібла під першу хвилину осіпив був йому очі. Юда поморгав трошки віями і не діяючи часу, взяв ся раховати гроши: висипавши гроши на поду, він кожну монету клав на долоню правші, і злегенька трусиш й, вгадуючи вагу й; потім синів ся біля однієї монети, на якій трохи притер ся вже образ цісаря. Довго і неспокійно роздивляв ся він ту монету і потім мовив собі на думі:

— Се Август, небіжчик цісар: я більш даю ваги іншим монетам. Он — Тіверієві дак

зовсім новенькі... Рабін спразил свою об'янку... Добре!...

З сим словом він сховав гаманець за пояс і рушив до Єрусалиму. На душі у себе він почував легко; він уважав себе щасливим. А щоб більше ще заспокоїти себе, він в душі своїй зворушив споминки про скокуелзі усвіщування його Каїфю в той вечір, коли вони едині ся так ганебно.. Адже-ж віч — Юда — видав того пророка, що віщував погибель закону, що Мойсій зневажав; він видав фальшивого царя ізраїльського, видав того лже-Мессію, що виганяв крамарів з Соломонового храму, що перед людьми заможними зачиняв двері в царство небесне: значить, він тихенький зобі Іскаріот добре послужив ся, він так славно помстив ся за Бога, за Давида, за Рим. І от того саме дня, коли сонце освітить Христові страждання, тоді — сущий народ Божий: левіти, садуки, книжники фарисеї та Пилат, отої піндоочний намістник цесаря, в особі його — Іскаріота — витатимуть справника великого діла!

— Імені мое, — гадав собі Юда — жити до віку вічного, отак як живуть ймення Якова, Данила, Ілії...

II.

От вже прийшов Юда до міста: хмуре воно, німа тиша. Юда гадав, що тієї саме години Христос стоять на опіті перед Каїфою, і пішов до двірця первосвященича. З далеки йому видко було сьвітло в вікнах двірця; він бачив, що по террасах двірця сновитають назад і на-

Так пише руский учитель з власного досвіду.

Звідки взяла ся на Буковині та рада, щоб закладати карні кляси? Ще вправді сей справи ніхто серіозно не бере, однак легко може бути, що єї стануть розбирати. Треба ж знати, звідки она взяла ся. Ся рада зайшла до нас з заходу.

Виховане молодіжі — то справа незвичайно важна! Яке виховане, така вартість обивателів, така вартість суспільності. Хто пригляне ся нинішнім відносинам суспільності уважно, той побачить з болем, що самолюбство одиниць виперло чисту і некористолюбну любов близнього; замісце спокійної і згідної праці для загального добра бачить ся між людьми немилосерну „борбу о житті“, таку як в природі. Ту борбу між людьми деякі філозофи уважають неминучою; та потіхи з того оправдування є зовсім мало. Тілько проступків, злочинів і самоубійств, навіть між дітьми, ніколи не було, як тепер є.

Ті смутні обяви морального упадку суспільності, котрі потверджують цифрами кримінальна статистика, є справді страшні і вже тепер у всіх краях починають застосовувати ся над причинами упадку і над способами, як ему зарадити. В письмах педагогічних і посвяченіх справам суспільним, на межинародних конгресах педагогічних, економічних і криміналістичних нараджують ся над цею справою, але поки що єї не вияснили, причини злого не відкрили і ліку не нашли.

Часто говорять, що теперішня школа причиняє ся до погіршення відносин; устрій має мати лихий, злі діти пеують добрих і т. п. Другі кажуть, що тілько школа виратує будучі покоління. Обі ті гадки мильні, хоч в обидвох є трохи правди. Сама школа молодіжі не виховає, її ще мусить підперти родина, церков, суспільність і держава. Сама школа молодіжі не зіпсеує, бо хоч то правда, що злі діти пеують добрих,

перед тіні. На першому дворі Каяфи полумів червоноватий сьвіт, а на вулиці було німо, наче в пустелі. Заспівали перші півні.

— Затого вже й сьвітати-ме, — мовив Юда собі на думці і підійшов до брами. Серед двору палало вогнище. Один з дванадцяти апостолів — Петро сидів біля вогню на ослоні, грів руки, розмовляючи з молодою служанкою. Здавало ся, що він величезний і дуже непрасний: він говорив голосно і мовив до своєї розмовниці:

— Ні! присягаю ся тобі, — що ні! Я сього чоловіка зовсім не знаю і ніколи не бачив.

Заспівали другі півні.

Дівчина пішла собі. Апостол Петро замовк і потонув в думках скрібочних. Засмучений — зажурений він не помітив, як Юда підійшов до вогню...

А з преторії Каяфи чутно було глухий гомін. Часом гомін той стихав і находила тиша німа; часом знов чутно було то гнівливий, зневажливий голос, то серіозну бесіду лагідну, — і вона примушувала рибалку з Галилеї тримтіти і плакати, буцім дитина та, сподіваючись, що на дворі біля вогнища він тільки сам і більш нікого нема...

Тим часом проспівали треті півні.

Петро здрігнув, жахливо скрикнув, підвів голову і встав. І от — два апостоли — один відступник, другий зрадник, — оинили ся один з одним віч-на-віч... Петрів погляд був такий жахливий, він так рішуче вхопив рукою за свій меч, що Юда з переляку аж затрусив ся і швидче рушив назад до брами двірця первосвященника.

Довго він тиняв ся навколо храму, бо браму відмікнули лише зі сходом сонця. Він бажав

але і то правда, що як в дитині є з дому відпорна моральна сила, то злі приклади єї не зіпсеують.

Французькі газети тепер дуже займають ся припадками злочинів і самоубійств поміж молодіжю і з тієї нагоди пишуть про виховане єї та загальний моральний упадок. Ми не будемо запускати ся в розбір причин сего упадку і у нас — а причини подає Француз Тард такі: погіршене відносин суспільних, брак релігійності, за великі потреби життя і бажане як найбільшої вигоди, піянство, злі приклади — лише зазначимо, що з тих причин духовенство на заході старає ся дістати школу в свої руки, інші радять карні кляси і т. п. В Галичині деякі Русини вже також пробомкують про клерикальні школи, забуваючи притом, що через то ми стратили би в Галичині школи до великого числа каапського духовенства, а на Буковині до волоського — і школа стала би в такім випадку правдивим нещастем для народу руского. Та чей до того не прийде.

А на то лихо, яке бачимо і між молодіжю нашою, рада і так найде ся: усуньмо причини лиха, а оно само пропаде. Поведім виховане родин по християнски, то не буде її дітій таких, що для них думають тепер закладати Сибір в школі.

НОВИНКИ.

Чернівці, дія 17-го цвітня 1897.

Працьовитість нашого цісаря. Про нашого цісаря пише от що одна англійська часопись: „Єсть один монарх в Європі, котрій не має ніколи съвята — се є цісар австрійський. Цісар Франц-Йосиф не має ніколи відночину. В ранці і вечер сповняє він численні обовязки свого високого достоїнства, а до того з політичними справами і управою своєї великої держави має немало клопоту. Се тим дивнійше, що цісар австрійський володіє над досить живими і рухливими народами. Нема може веселішої столиці

в Європі, як Віденсь, не згадуючи вже про легкодушних мешканців Пешту. Однак монарх не піреняє ся зовсім легкотію жадної із своїх столиць, а сповняє ревно і невинчично трудну задачу володаря такої великої машини, якою є австрійско-угорська монархія, заселена ріжнородними народами. Єсть межи его підданими деякі ворохобники і завади, що бажають неможливих річей і ставлять домагання, яких не можна здійснити. Однак они не можуть спинити трудолюбівності свого володаря, котрій безнастанно дбає про те, щоби всякі суперечки успокоїти, а пристрасті усмирити. Коли інші володарі его відвідують, веде їх наш цісар на маневри, котрими так любе ся, хоч може ні оден монарх не дбає так сильно о удержане спокою в Європі, як цісар Франц-Йосиф.“ Не треба забувати, що наш цісар почав уже 67. рік життя а вже 49. рік володіє австрійско-угорською державою, а мимо свого віку все неструдженій, все при роботі і все точний в своїх обовязках.

Вдови по державних урядниках збираються в цілій Австрії підписи на петицію, щоби підвищено їм пенсію відповідно до нової підвижені пенсій державних урядників. В Чернівціх переняли на себе збиране підписів п. Кароліна Грабовецька улиця Франца ч. 8. і п. Ольга Гіршоровичева ул. Шкільна ч. 11.

Чи бе, чи цілує руку? Пос. Окуневский в раді державній в своїй річи з 7 цвітня сказав межи іншими: „Коли Мазур дістане по лиці від американського фермера, то віддасть ему пощечину, У нас діє ся інакше. Як Русин дістане в лиці від кого, то ще поцілує его в руку“. Ту характеристику руского селянина відпер пос. Охримович, заявивши таке: „Сей суд пос. Окуневского о рускім хлоні мушу спростувати і рішучо віднерти. Руский селянин чоловік спокійний, не бе нікого по лиці, хиба що підступить его до того звісні „приятелі люду“ (Веселість. Дуже добре!). Однакож він і не дає ся бити по лиці, і має загальнє поважане в краю. Думаю, що за той непочестний осуд селянин руский не буде віячний п. послови. Може бути, що в околицях д-ра Окуневского він хлонів так витресував, що они за удар в лиці цідують его по руках. (Веселість). Я однакож не радив би ему прийти до Дрогобича і там пробувати бити хлонів по лиці. Там переконав би ся д-р. Окуневский, що хлони не цідували би его по руках“. (Велика радість).“ Пусте балакане одного і другого посла. Наші селяни вміють і бити і цідувати, незгірше Мазурів.

тепереньки-ж обібрati собi на окільних галереях храму зручне місце, де-б йому сісти крамарювати золотом. Вже-ж цак рабіні дадуть йому таке місце! і небавом тоді прекрасні монети Єгипту, Греків, Італії, Азії плинуть-муть поміж його пучком! О! тоді він глумити-меть ся з усіх отих голодних волюцюг, що переняли ся коханем до вбожества та до каяття; кнітити-ме з усіх своїх колишніх товаришів-злідарів; з учнів того чоловіка, який повинен вмерти...

Кільки левітів під додядом рабіна вже почали відчиняти ґратки при храмі. Юда підійшов до них певною ходою людини, що входить до власної господи, усміхаючись з привітним движком рук. Але-ж рабін насунув брови, протяг руку і загородив йому путь.

— Спинись і рушай назад! Нечистій істоті закон забороняє входити до съвяченіх сіней! Геть! Сю ніч тобі віддали трийця сріблляніків — платню за кров: працю твою заплачено. Геть же, — а то інакше я прожену тебе наче того перелюбника, ідолопоклонника, поганина, наче душогуба того!...

III.

Юда рушив від храму і пішов до Пилатового суду. Римлянє приймуть його ласкавіш за рабінів; вони навіть заступлять ся за його проти підступів синагоги. Отсі — от рабіни фанатики; його за них просто жаль бере. Він, відає що покоління Левія і нині так само, як і за часів Мойсея бе поклони перед золотим телям. От коли вони побачать, що Іскаріот — намістник клієнт — обсипаний ласками цісаря, нажив собі великих достатків; що в коморах у його аж трещать тканини золоті та шовкові: слонова кістка,

самоцьвіти дорогоцінні, та паходці з Азії; коли побачать як він все те добро продавати-ме за велики гроші в Рим, о! тоді вони шановати-муть його; влещувати-муть йому; щодня перед ногами його курити-муть фіміяном, накраденим їми у свого Єгови!

Радючи з отаких своїх мрій гордовитих та невситимих, Юда цілу дорогу задирливим поглядом відповідав на зневажну цікавість синагогських книжників та фарисеїв, що здалеки пальцями на його показували, а наближаючись, огидливо збочували від його тіни, немов би від чогось нечистого.

Він почув гомін великого натову; гомін той потяг його до себе; він прискорив ходу і ось на повороті вулиці опинив ся перед жахливою подією!

Біля Пилатового двірця стояв величезний натови розгнузданої черні з Єрусалиму та з Юдеї: злодії, повії, розбішки, душогуби, кривоприсяжники і всякі інші злочинці. Повиривавши зі своїх темрявих закутків, вони туркотіли в мури двірця Пилатового: очі їх палали... Порстягуючи руки до проконсула, натови гукав:

— Варраву! Варраву! Варраву визволи! Посеред галерей, оздобленої важкими стовпами з порфіру, стояв Пилат, а навколо його — його поїздане та головні рабіни. Пилат був без шапки; в білій тозі. Він кидав в натови словами; Юда стояв геть і йому не можна було розчути, що говорив Пилат. Кожного разу, скоро Пилат починав говорити, гукане отіє навколо жахливої все більшадо:

— „Варраву! Варраву! Варраву!“

Юда протер ся в натови. Там він стрів ся з друзями, що кланяли ся до його. Душогуби

Практичний курс в краєвій школі гончарській в Коломиї. В Коломії 1. мая розпочинається практичний курс, в цілі достарчена фабрикам дренів, дахівок а цегольням приспособити фахових робітників. Кандидат має виказати сьвідоцтвом, що є гончарським челядником або робітником цегольні, фабрики дренів або дахівок, Наука відбувається безплатно і триває один місяць. Практиканти удержануться власним коштом. Зголошувати треба до краєвої дирекції школи гончарської в Коломії.

Робітницьке съято дnia першого мая стріло важну перешкоду зі сторони правительства, що держиться того самого погляду, що і тамтого року, і обіжникові казало вже тепер поучити о тім робітників, занятих при державних заводах. Першого мая не звільнять від служби жадного робітника, а хто би самовільно опустив роботу, проти того поступлять з цією строгостю закону, взгядно службових приписів.

Глухонімого съященика мають в парохії Бергометі над Серетом. Прийшов до то широ-руської парохії на сотрудника Волоха О. Басан, що не уміє ані в зуб по руски — тож він для парохіян мов би глухонімий, бо ані він іх не розуміє, ані они его не можуть розуміти.

Театральне товариство міста Чернівців узикало від ради міста підвижену субвенцію на 1000 зр. і кошта заведення електричного съята в театральному будинку в сумі 1500 зр. передяло місто також на себе.

Шкідливість воальок. Др. Воод оголосив в одній американській, лікарській часописі добутки своїх стидій над шкідливостю воальок, яких уживають пані для забезпечення тварі від вітру і пороху, а найчастіше для пустої претенсіональності. Др. Воод зібрав кільканадцять типових воальок і зробив з ними цілий ряд дослідів, щоби означити в якій ступені они впливають шкідливо на очі. Тим способом прийшов він до ось-як вислідів: 1. Кожда воалька ослабляє більше, або менче спосібність розріжняти предмети так на дальнє як і на близьке віддалене, 2. Найбільше шкідливими суть воазьки, з них. 3. При гладких воальках, без взорів, терпить очі тим більше чим густіша воалька. 4. В кождім разі сітка з поєдинчих ниток мучить далеко менче очі, від сітки з подвійних ниток. 5. Найменче шкідливими суть ще воальки гладкі, без крапок, без узорів з великими очками, сплетені з поєдинчих ниток.

Завзяті адвокати. Перед окружним су-

та повії витали його. Він товнився далі і дістався до самого порога двірца. Тут почув він, що котиться і всіма сторонами обхватує, обгортує страшна хвиля загальної злости лютої. З тисячів грудей вилітав один той самий крик, крик жахливий:

— Розпини Його! росини Його!

Здивований і захурений Пилат ішов до преторії; за ним рушили і поїжджане його. На галереї лишився сам тільки молодий центуріон. Він стояв між товнами і спостерегав натови. А перед його законник старий, благородно-постатний тримливо розгортував книгу великих пророків і, з якоюсь чудною тревогою, читав її. Розярене натови зпроквола втихомирилося; натови невіразно почував, що там, в середині двірца спроявляється суворе діло.

Аж ось рабін помітив апостола в червоному плащі: і нишком промовив кільки слів до центуріона, а сей і собі скинув очі на Іскаріота. На тварі у його виразно пробила ся огидливість і він швидко пішов.

Тоді повачом і торжественно відчинилися важкі двері, оздоблені бронзою. Знову вийшов Пилат і став перед порфировими стовпами. Скорі натови побачив Пилата, улицю опанувала піма, мертві тиши. Через напів темні сіні жовтири, піддержуючи під плечі, вели перед лицем ізбранного Богом народу — Ісуса. Христос хитався: лицо Його було полите кервовими слізми; на голові вінок з терну, в руці патеріця; до грудей привязано Пому вузлом пурпурового клапані.

Здивований натови мовчаки німо дивився

дом в Надьгальмад на Угорщині стала ся така небувала пригода. Обороніці двох противних сторін, адвокати Стеф. Роман з Надьгальмад і Ів. Елій з Загреба поперечилися в обороні своїх клієнтів, побилися пистукалами і палицями, а вкінці Роман вимірив до свого противника з револьвером, та на щасте перешкоджено ему в вистрілі. І все те стало ся в судовій сали.

Переворот в археології. Париский науковий съвіт занепокоївся дуже найновішим відкриттям знаменитого хеміка, бувшого міністра Бертельота. Доси всі археологи були переконані, що по камяній добі наступила бронзова. В тім переконаню утвердили їх численні бронзові відкопи, яких так много поєдає париский Лювр. Аж от тверде се переконане починає хитати ся. Бертельот, піддавши хемічній аналіз металеві кусники з кількох асирійських посудин, що мали походити з часу 4000 літ перед Христом, переконався, що ті посудини з бронзової доби споруджені з чистої міди. Доси без хемічної аналізу неможливо було означити, з якого матеріалу споруджена та посуда; тим то і вважали єї за бронзову. Результат дослідів Бертельота так занепокоїв учених археологів, що они домагаються ся тепер такої самої ревізії і інших псевдобронзових річей з Лювру. Англійські і німецькі археологічні музеї вислали до Парижа спеціальних делегатів, що мають на місци пересувдитися о тім важнім відкритю, котре без сумніву зробить переворот в археології.

Неосторожність матери мало що не стала нещастем для дитини. Жінка стражника огневого Мороша в Чернівцях запхала іглу в кафтаник на грудях, як се звичайно люблять робити жінки і взяла дитину на руки. З пестощів зачала притискати $1\frac{1}{2}$ літній дитину до себе і нараз запхала їй іглу іглу в животик. Доперва прикладаний міський фізик др. Ремер зручною операцією витягнув іглу і спас дитину від смерті.

Голосний процес закінчив ся сего тижня у Відні. З початку січня с. р. заколов реставратор Леопольд Нездиба, звідника своєї жінки, робітника Фердинанда Мамесбергера. Жінка Нездиба разом з Мамесбергером знушилися над чоловіком і грозили ему, що віддадуть его до дому божевільних. То було причиною, що Нездиба допустився убийства. По переведеній розправі увільнила лава судів присяжних одноголосно убийника.

Біблійне товариство в Англії від року 1808 до тепер розширило 163.842,530 екземпля-

на окрівавлену ману, що наближалася Юда — перенятій жахом — підвернувся. Нилат натянув ся трохи наперед; рукою, на якій близька перстень з печаткою задля цісарських наказів, — вказав на Ісуса і гучним голосом промовив:

— От — чоловік!

На те знов зачуна жахливий крик, черній крик ще більш лютий і озвірений:

— Росини Його! росини Його!

Дехто з жіночтва ридма заголосив.

Одна бісніватий, обнявши статую Тиверія, голосив:

— Горе Пому! горе Єрусалиму! Горе Богові! Горе міні!

Центуріон на чолі проконсулових вартових, маючи на перевезі спіс, по грубіянські розігнав натови і прочистив дорогу під скорботну процесію. Юда ховався за своїма сусідами, щоб не стрітися очима з Ісусом; але один з Пилатових воїнів глезонув його мечем і мовив до його:

— А тобі чого тут треба? хиба прийшов еси знушилися ся зі страждань пророка жидівського? Чи може своєю притомностю бажаєш зневажати величність Риму? Наші боги гайдуть зрадниками. Геть же звідсія! Шукай собі — де небудь такого захистку самітного, деб тобі можна було заховати свою неславу огидливу!

(Дальше буде.)

рів біблій. Друкованем тих книг занимають ся головно друкарні в Оксфорді, Кембріджі і королівська друкарня. В Оксфорді друкують ся біблії вже більше, як 300 літ (перша біблія видана в р. 1569). Се одинока в съвіті друкарня, що може видрукувати біблію в якій хто хоче мові, старинні або новітній. До сеї пори друкували ся в Оксфорді біблії на 320 різних мовах. Біблійне товариство розпоряджає дуже багатою збіркою біблій, а між ними є дуже цінні екземпляри, біблії королів і королевих з їх підписами. Для нас, Русинів не від річи буде знати, що хотій вже Негри, Індійці і інші діні племена мають біблію на своїй мові, то ми ще доси не маємо біблії, друкованої в нашій народній бесіді. А съяцненики чваняться, що багато зробили...

Що може злість. Перед судом присяжних в Пaderборні, в Німеччині, розбираю справу антикарського ученика Шульто з Лінштадту, що розгніваний на антикара за вимовлене місце, вмішав 200 грамів стрихніни до різних ліків, відтак підпалив лабораторію антикару, загрожив провізорові смертю, побив тяжким зелінним ключем антикара і його жінку, а вкінці випив сам кілька різних отруй. Іго завезено до шпиталя, де лікарі пересувдичили ся, що отруй нічого ему не пошкодили, бо одна нищила силу другої. Позаяк признав ся, що затроїв різні ліки, замкнула поліція зараз антику і знищила всі ліки та тим способом уратували жите соткам людей, що могли бути ліками потруїтися. Шульто за суджено на 1 рік і 3 місяці вязниці.

Поклади камінної соли, дуже богаті, відкрито в Сланцу, повіта кропівського, в Босні. Правительство має зараз приступити до уладження там кональні. Місцеві селяни говорять, що там вже в дуже давних часах були кональні соли.

Жидівський добродій, дрогобицький нафтар Мойсей Гартенберг заявив тамошній жидівській громаді, що він з нагоди 50-літнього ювілея панування цісаря власним коштом вибудує в Дрогобичі жидівський шпиталь і віддасть его громаді на власність. Будова того шпиталя розпочне ся в сім році, щоби отворене его могло наступити вже в році 1898. Гартенберг 1888 р. з нагоди 40-літнього ювілея панування цісаря фундував в Дрогобичі дім для старців коштом сто тисяч зр.

Незнаного трупа, що его нашли на горі Цеціні, пізнала Францішка Рот, замешкала в Рошу. Еї чоловік пішов був з дому перед кількома тижнями і мав при собі більшу суму грошей. В найденім трупі пізнала Ротова свого чоловіка. Поліція слідить за дальшими познаками, бо підозріне убийства чим раз правдоподібніше.

З біди прийшов до маєтку старенький градобур Рудольф Фальб в Берліні, що нам через тілько літ пророкував погоду чи слоту та критичні дні і конець съвіті. Недавно тому захорував Фальб і его жінка зійшла до такої біди, що мусіла відкликати ся до публичної добродійності. Але видко, що Фальб має симпатії в широких кругах, бо в короткім часі наплило складок на суму 75.214 марок. Комітет, що занимав ся збиранем тих грошей, передав як раз в дни 60 уродин Фальба 40.000 марок для его жени і дітей, а решту капіталу і всі проценти для него самого.

Телеграми „Буковини“.

З дні 17-го цвітня 1897 року.

Відень. Цісар затвердив вибір др. Люєгера на бурмістра Відня. Заприсяжене відбуде ся дня 20-го цвітня.

Канеа. Австрійско-угорські торпедові судна „Шпербер“, „Штар“, „Креге“ гонили під час їзд межі Селіно а Кісамо грекі лоді, що хотіли переплисти через блооковану територію. Інсургенти почали стріляти з рушниць на австрійську залогу а вона відповіла так само вистрілами. — В околиці Канеї прийшло межі Турками а Греками до поважної борги, в якій згинуло сім осіб а дві особи ранені.

Не залишіть прочитати!

М. ФЛЯЙШЕР

робітня одягів для мужчин

Чернівці, ул. паньска ч. 16.

Виготовляє убрання мужескі після найновішого крою за ціну як найдешевшу.

Замовлення з провінції виконує як найдокладніше.

Сплата може після умови відбувати
ся ратами.

Цілий одяг для мужчин від 15 зр. в гору.

Котвиця

Liniment. Capsici compr.

з антики Ріхтера в Празі,
загально признаний знаменитий усмірюючий лік на втиране: по ціні 40
кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх
аптеках. Просимо жадати сей загально
улюбленний лік просто під назвою
Rіхтера Liniment з котвицею
і принимати з остережністю лише фляшки
зі знаним знаком охоронним „Котвиця“
бо лише ті правдиві.
Аптека Ріхтера під золотим львом у Празі.

Для панів учителів!

INSPECTIONSBERICHT,
Jahresausweis
і Шкільні повідомлення
(Schulnachrichten)
є на складі

в друкарні „Рускої Ради.“
Просимо о замовлення.

Памятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

В КОЖДІЙ РУСЬКІЙ ХАТІ і ШКОЛІ
повинна находити ся

Народописна карта
українсько-русского народу,

зладжена д-ром Гр. Величком, видана товариством
„Просвіта“, а виконана в літографічнім закладі
Андрія Андрейчина у Львові.

Книгарська ціна карти, накле-
еної вже на полотні, виносить 3 зр. 50 кр.,
а для членів „Просвіти“ і передплатників
„Зорі“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пе-
ресилкою 3 зр.

Купити можна в „Просвіті“ у Льво-
ві, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте
чимкорше!

Руским церквам і братствам церков-
ним поручаю:

Світло церковне в великім виборі від
1/4 фунта до 2 фунт. першої і другої яко-
сти, світло столове і до павуків, віск чи-
стий пчільний на світло, світло з білого
воску ріжної величини і грубости. Кадила:
мішане, королівське, ладан і смирна.

НА СЪВЯТА!

Мука, славні дріжджі віденські Мав-
тнера, овочі полуничеві і коріння в найлуч-
шім роді і як найдешевіші.

Природні вина від 40 кр. до 5 зр. за
фляпіку, на міру природне столове по 48 кр.
і 60 кр. за літру.

Поручаю мою ново-зложену руску тор-
говлю ласкавій памяти і опіції остаюсь
з глубоким поважанням

ІГНАТИЙ ВЛАСЮК,
Чернівці ул. Паньска ч. 35.

Із Найвищого приказу
Его Ціс. і кор. Апостольского Величества
устроюс ц. к. дирекція льотерійних доходів

XXXI. Ц. К. ДЕРЖАВНУ ЛЬОТЕРИЮ,

з котрої чистий дохід присвятить ся

ЦИВІЛЬНИМ ЦІЛЯМ ДОБРОДІЙНИМ

сеї половини держави, між ними і 6000 зр. на

„РУСКИЙ ДІМ НАРОДНИЙ“ в Чернівцях.

Ся льотерия обнимает 7816 виграних в готівці,

поділених на

148 виграних головних із 3834 попередніми і 3834 слідуючими

в загальній скількості

165.000 корон в золоті та **100.950** зр. риньских
а. в.

Тягнене послідує невідкладно 10. червня 1897 о 12. год. в пол.

Оден льос стоїть 2 зл. риньских а. в.

Льоси продає і адміністрація „Буковини.“

Льоси можна купити і в ц. к. льотерійних урядах, у всіх льотерійних колектурах,
в продажах тютюну, в урядах податкових, поштових і телеграфічних, в конторах ви-
міни, в урядах стацій железнічних і др.

Відзначене на краївій виставі в р. 1894 почетним дипломом
ц. к. міністерства торговлі.

Краєве товариство ткацке

„PRZAĐKA“

(ПРЯХА)

в Коросні

поручає Пов. П. Т. Публиці свого виробу чисто льняні звістні
з доброти, ручно ткаці

ПОЛОТНА КОРЧИНЬСКІ

від найгрубших до найтоньших веб і біле столове о взорі кістковім і адамашковім;
також доставляє матеріалів на комплектні і найдешевші

ВИПРАВИ СЛЮБНІ.

Замовлення просимо надсилати просто до Коросна (пошта, телеграф і стачія залізнична в місті).

Прібки і цінники на жадане оплатно і відворотно поштою. (15—52)

Хто хоче мати

добру і дешеву

МАШИНУ до шитя,

найудасті ся до мене, то певно не
пожалує. Нові продаю дешевше як
всюди, а употреблені, ще добре удер-
жані почавши від 20 зр. і то за готові гроші і на
виплату. Хто купить у мене нову чи стару маши-
ну, за репарацію не потребує жути ся, бо я ро-
блю ту ю безплатно через цілий рік.

Русини, удавайте ся до мене, бо я також Ру-
син і обслужу Вас по братньому

з поважанем

В. Данилевич,
машиніст у броварі Штайнер-
ра в Чернівцях, при ул. зе-
лінській (Banhofstrasse) ч. 26.

Учительки, Німкині, або Русинки, що
вміє добре по німецькі, до двох панно-
чок з 5. і 6. кляси виділової, пошукує
о. Омелян Глібовицький, гр. кат. парох
в Циганах, о. п. Лосяч.

